

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/130/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116225196
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2116225196.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členiek senátu JUDr. Andrey Dudášovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci navrhovateľky: I. G., nar. X.X.XXXX, bytom S. XXX, proti povinnému: V. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX, E., prechodne K. XX, L., právne zastúpený JUDr. Evou Koleničovou, advokátkou, Paulínska 20, Trnava, o určenie výživného na plnoleté dieťa, o odvolaní povinného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 21. februára 2017, č.k. 22Pc/16/2016-75, v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 20. apríla 2017, č.k. 22Pc/16/2016-91, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. potvrdzuje.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil povinnému povinnosť platiť výživné na navrhovateľku s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku v sume 90 eur mesačne, vždy do 25. dňa každého mesiaca vopred do rúk navrhovateľky. Dopĺňacím rozsudkom zo dňa 20. apríla 2017, č.k. 22Pc/16/2016-91, doplnil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 21.2.2017, č.k. 22Pc/16/2016-75, výrokom: vo zvyšku sa návrh navrhovateľky zamieťa. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu nárok (§ 52 CMP). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že navrhovateľka sa návrhom podaným na súd prvej inštancie dňa 14.11.2016 domáhala, aby súd určil povinnému vyživovaciú povinnosť na ňu v sume 100 eur mesačne s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku z dôvodu, že je dcérou povinného, študuje na vysokej škole formou denného štúdia. Otec jej doposiaľ prispieva na výživu 50 eur mesačne, ktorá suma je nepostačujúca. Povinný nesúhlasil s výškou výživného, pretože nie je v jeho možnostiach a schopnostiach s poukazom aj na ďalšie dve vyživovacie povinnosti v takejto výške výživné hradiť. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 62, § 65 ods. 3, § 75, § 77 Zákona o rodine. Predmetom konania je rozhodovanie o návrhu navrhovateľky na určenie výživného, ktorého sa domáha ako plnoletá dcéra voči svojmu otcovi - povinnému platiť výživné, nakoľko navrhovateľka ešte nenadobudla schopnosť samostatne sa živiť, rodičia spolu nežijú a má za to, že výživné, ktoré povinný doteraz dobrovoľne na ňu platí v sume 50 eur je nepostačujúce. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že navrhovateľka je t.č. študentkou prvého ročníka bakalárskeho štúdia v odbore laboratórne a vyšetrovacie metódy v zdravotníctve, na Fakulte zdravotníctva a sociálnej práce Trnavskej univerzity v Trnave. Žije v spoločnej domácnosti s matkou M. G., dvoma mladšími súrodencami X. 18 rokov a K. 15 rokov, a starými rodičmi zo strany matky. Manželstvo rodičov navrhovateľky bolo rozvedené rozsudkom zo dňa 17.1.2017, pričom v tom čase ešte maloletá X. a maloletý K. boli zverení do osobnej starostlivosti matky a povinný sa zaviazal na platenie výživného pre dcéru X. 70 eur a pre syna K. 50 eur. Navrhovateľka uviedla, že má výdavky na cestovné do školy 20 eur mesačne, stravu v jedálni 10 eur mesačne, hygienické potreby 15 eur

mesačne, školské potreby 15 eur mesačne, a ďalej desiatu, stravu doma, oblečenie, obuv, náklady na trávenie voľného času. Matka navrhovateľky je riadne zamestnaná s priemerným čistým mesačným príjmom v roku 2017 v sume 825 eur. Okrem navrhovateľky má vo svojej starostlivosti zverené dve deti a poberá rodinné prídavky na tri deti v sume 70,56 eur. Žije v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi, ktorí sú starobnými dôchodcami a ťažko zdravotne postihnutí. Povinný je riadne zamestnaný ako operátor výroby v spoločnosti K. N., kde za obdobie od 1.1.2017 do 30.9.2017 dosiahol priemerný čistý mesačný príjem 750 eur. Okrem navrhovateľky takisto má ďalšie dve vyživovacie povinnosti a to určené súdom v sume 70 a 50 eur. V práci vykonáva iba víkendové zmeny v sobotu od 06.00 hod. do 16.15 hod., v nedeľu od 19.45 hod. do 06.00 hod.. Na pojednávaní uviedol, že od tejto zmeny práce očakáva, že bude môcť vykonávať ďalšiu prácu cez pracovný týždeň. Súd z uvedeného vyvodil ten záver, že návrh navrhovateľky je dôvodný, ale nie v celom navrhovanom rozsahu. Povinný si dobrovoľne plnil vyživovaciu povinnosť k nej v sume 50 eur mesačne. Navrhovateľka žije spolu s matkou a súrodencami a starými rodičmi, pripravuje sa na budúce povolanie formou denného štúdia na vysokej škole. Vzhľadom na svoj vek má vyššie výdavky spojené s vysokoškolským štúdiom, cestovným, stravou, oblečením, trávením voľného času. Vzhľadom na ustálené schopnosti, majetkové a príjmové pomery oboch rodičov a odôvodnené potreby navrhovateľky, súd uložil povinnému povinnosť platiť na výživu navrhovateľky s účinnosťou právoplatnosti rozsudku sumu 90 eur mesačne, keď takto určené výživné zodpovedá odôvodneným potrebám navrhovateľky, ako aj schopnostiam, možnostiam, majetkovým pomerom povinného. Súd pri určovaní výšky výživného zohľadnil tiež podiel vyživovacej povinnosti matky, ktorá si túto plní predovšetkým úhradou nákladov na bývanie navrhovateľky, starostlivosťou o spoločnú domácnosť, zabezpečovaním stravy, navrhovateľke dáva vreckové, hradí jej jednorazové mimoriadne výdavky. Z ustáleného príjmu povinného vo výške 793 eur, jeho odôvodnených mesačných výdavkov pri zohľadnení vyživovacej povinnosti povinného k ďalším dvom deťom plnoletej X., študujúcej na strednej škole v sume 70 eur mesačne a maloletému K., študujúcemu na základnej škole v sume 50 eur mesačne, považoval súd za dôvodné určiť výšku výživného pre navrhovateľku práve v sume 90 eur. Celková suma výživného určená povinnému tak na všetky tri deti je 210 eur, čo predstavuje 26,47% čistého príjmu povinného rodiča. Súd pri určovaní výživného neprihliadol na pokles príjmu povinného, ktorý nastal od januára 2017, nakoľko povinný sa uzatvorenou dohodou o zmene pracovnej zmluvy dobrovoľne vzdal lepšieho príjmu, pričom sa mu nepodarilo doteraz si nájsť ďalšie zamestnanie, čo však nemôže byť na ujmu výživného pre navrhovateľku. Povinný mal za to, že priznanie výživného plnoletej dcére je v rozpore s dobrými mravmi, pretože navrhovateľka k nemu neprejavuje náklonnosť, nezaujíma sa oňho. S povinným sa žiadnym spôsobom nekontaktuje, nejaví oňho záujem, nesnaží sa to zmeniť, nereaguje na jeho gratulácie k meninám, ani do budúcnosti nemá záujem na zmene svojho postoja k nemu. Súd však správanie sa navrhovateľky nevyhodnotil ako v rozpore s dobrými mravmi, rozpor s dobrými mravmi by bol daný, ak by intenzita správania sa navrhovateľky k povinnému bola v rozpore so všeobecne uznávanou morálkou spoločnosti a pravidlami slušného správania sa. Navrhovateľka s povinným nemala nikdy žiaden konflikt, nespráva sa k nemu neslušne, či vulgárne. K odcudzeniu navrhovateľky s povinným došlo v súvislosti s rozvodom manželstva jej rodičov, pričom povinný ako rodič by mal byť tým, kto by sa mal snažiť získať si späť dôveru svojej dcéry, snažiť sa obnoviť vzájomný vzťah. Navrhovateľka je síce dospelá, ale chýbajú jej životné skúsenosti, z jej vyjadrení vyplýva, že ešte neprekonala rozchod rodičov a rozpad ich manželstva. Súd tiež nepovažoval za dôvodný poukaz povinného na to, že navrhovateľka nepracuje brigádnicky, že nepoberá dávku v hmotnej núdzi ani štipendium. Študuje dennou formou štúdia, do školy sa musí pripravovať. V súlade so zákonom nemá schopnosť sama sa živiť. Ak by si aj našla nejakú brigádu, bolo by to len na prílepšenie a zvýšenie životnej úrovne. Na uspokojovanie svojich základných životných potrieb je naďalej odkázaná na výživné. Súd preto návrhu čiastočne vyhovel a určil výživné na navrhovateľku v sume 90 eur a vo zvyšku návrh navrhovateľky zamietol.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia výživného, vo výroku I. v zákonom určenej lehote podal odvolanie povinný. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhovateľka sa sama vyjadrila, že brigádnicky nikdy nepracovala, pričom už bude mať 20 rokov a bežne si už od 15 rokov mohla brigádnicky drobne privyrábať ako väčšina jej rovesníkov. Matka navrhovateľky zavádzala súd, že jej mesačný príjem v čistom je 600 eur. Celkový jej príjem je 785,61 eur vrátane daňového bonusu, 70,56 eur prídavky na tri deti, teda priemerný čistý mesačný príjem matky navrhovateľky je 856,17 eur + výživné na dcéru X. a K. v sume 120 eur, takže celkový príjem matky je v sume 976,17 eur. Vzhľadom na svoj vek by si mohla navrhovateľka vlastnou činnosťou finančne prílepšiť i keby len víkendovými brigádami, prípadne jednorazovo aj cez týždeň, pretože nepreukázala, že by v škole trávila čas od 08.00 hod. do 18.00 hod. Je všeobecne známe, že vysokoškolskí študenti si dohodami o brigádnickej práci študentov vedľa čiastočne pokrýť

svoje náklady. Súd ustálil priemerný mesačný príjem otca povinného v sume 793,26 eur, avšak reálny aktuálny príjem je bez jeho zavinenia o približne 40% nižší. Jeho celkové nevyhnutné mesačné náklady sú v sume 580 eur, nájom 170 eur, vodné, stočné 10 eur, plyn 10 eur, strava minimálne v sume 200 eur, oblečenie priemerne 50 eur, drogéria priemerne 15 eur + výživné na dve deti 120 eur. Výška výživného by sa mala pohybovať v rozmedzí od 20 do 25% z čistého príjmu povinného. V odôvodnených prípadoch ťažko chorých maloletých detí až do výšky 30%. Súd mohol a mal zamietnuť návrh ako nedôvodný, nakoľko povinný dobrovoľne prispieval na výživu navrhovateľky sumou 50 eur mesačne. Navrhovateľka ho nikdy nevyzvala, aby sa dohodli na výške výživného, ani len ho neupozornila, že sa bude domáhať vyššieho výživného na súde. Ďalej uviedol, že má za to, že dieťa je povinné svojim rodičom prejavovať primeranú úctu a rešpektovať ich. Navrhovateľka v žiadnom prípade nerešpektuje svojho otca, už vôbec mu neprejavuje žiadnu úctu, ba dokonca na otázku súdu a právneho zástupcu otca, či je ochotná do budúcnosti zmeniť svoj vzťah a postoj k otcovi, uviedla, že nie. Povinného toto konštatovanie veľmi ranilo. Navrhol, by odvolací súd návrh navrhovateľky zamietol a priznal mu náhradu trov konania, alternatívne, ak súd nezhliadne dôvody na zamietnutie návrhu z dôvodu nedôvodnosti a priznania výživného v rozpore s dobrými mravmi, navrhol určiť mu výživné v sume 55 eur mesačne a priznať náhradu trov konania.

3. Navrhovateľka v písomnom vyjadrení k odvolaniu povinného uviedla, že čo sa týka brigádnickej činnosti, bola v prvom ročníku VŠ, myslí si, že tento je najťažší, nehľadala si preto brigádu, chcela sa v prvom rade sústrediť na svoje štúdium, aby ho dobre zvládla. Štúdium brala zodpovedne, nechýbala na žiadnej prednáške, či praktických cvičeniach. Jej obor si vyžadoval aj domácu prípravu. V konaní nebolo nijako dokázané, že povinný bol nútený prejsť na víkendové zmeny, čím sa mu momentálne znížil príjem. Tiež by za tým mohla vidieť úmysel, aby nemusel platiť výživné v ňou požadovanej výške. Povinný uviedol, že si nemôže financovať žiadne koníčky, kultúrne alebo športové vyžitie, čo sa týka jej koníčkov, kultúrneho a športového vyžitia, tieto si nemôže dovoliť ale určite je to kvôli „jej neochote brigádovať“. Ak si povinný myslí, že jej správanie je v rozpore s dobrými mravmi a že mu neprejavuje žiadnu úctu a nemá záujem o udržiavanie kontaktu s ním, možno si to zapríčiňuje sám svojim konaním, napr. už len tým, že od nej požaduje náhradu trov konania a svojho právneho zastúpenia. Ved' nebol povinný dať sa právne zastupovať, myslí si, že je svojprávny, peniaze ktoré vynaložil na svoju advokátku mohol použiť aj na niečo iné, napr. pre svoje deti.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 4 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359, § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce s ohľadom na rozsah podaného odvolania, keďže tu ide o návrhové konanie (§ 65 CMP v spojení s § 155 CMP) a to bez viazanosti odvolacími dôvodmi (§ 66 CMP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 22Pc/16/2016 je určenie výživného na navrhovateľku, ktorého sa domáha od povinného a to v sume 100 eur mesačne, od právoplatnosti rozhodnutia.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým určil povinnému povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky sumou 90 eur mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci vopred do rúk navrhovateľky, s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a poukazuje na správnosť tam uvedených dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť, preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi, ktorý navyše v odvolaní neuviedol nové relevantné skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal a ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu odvolaním napadnuté rozsudku.

8. Odvolací súd v priebehu odvolacieho konania doplnil dokazovanie o zistenie aktuálnej výšky príjmov rodičov navrhovateľky. Príjem matky za obdobie od 1.1. do 30.9.2017 jej zamestnávateľ oznámil vo výške 825 eur netto mesačne. Otec na súde prvej inštancie tvrdil, že príjem sa mu v dôsledku toho,

že začne pracovať len na víkendové zmeny zníži o 40%. Z potvrdenia jeho zamestnávateľa vyplynulo, že za obdobie od januára do 30.9.2017 dosiahol priemerný čistý mesačný príjem 750 eur. Takže jeho príjem sa žiadnym podstatným spôsobom neznižil, keď pred súdom prvej inštancie bol zistený jeho priemerný čistý mesačný príjem v sume 793 eur. Pokiaľ sa týka námietok uvedených v odvolaní, tak otec namietal skutočnosť, že navrhovateľka si má nájsť brigádu a tak si zlepšiť svoju finančnú situáciu, lebo tak je to bežná prax pri vysokoškolákoch a takisto skutočnosť, že nie je dôvodné priznať jej výživné, nakoľko by to bolo v rozpore s dobrými mravmi, keď navrhovateľka sa k povinnému nespráva v súlade s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie sa s oboma týmito námietkami, pretože boli namietané aj pred súdom prvej inštancie vysporiadal, odôvodnil prečo nepovažoval správanie navrhovateľky v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd sa s týmto odôvodnením plne stotožnil. Dodáva nad rámec odôvodnenia súdu prvej inštancie to, že navrhovateľka po rozvoде manželstva rodičov, ktorý bol začiatkom tohto roku, teda je to relatívne čerstvá záležitosť, zostala žiť u matky, takže je zrejmé, že sa stotožňuje aj s názormi matky. Navrhovateľka intenzívne prežíva rozvod svojich rodičov, doposiaľ sa s novou situáciou v rodine nevysporiadala. Skutočnosť, že uviedla, že do budúcnosti nehodlá na svojom správaní voči povinnému nič meniť, ešte neznamená, že v budúcnosti svoj názor na svojho otca nezmení. Na výživné od rodiča má zo zákona nárok, nakoľko sa pripravuje na budúce povolanie formou denného štúdia na vysokej škole. Takže zákonný nárok na výživné u nej je a jej správanie nie je takej intenzity, aby ho bolo možné považovať za v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko voči otcovi sa nespráva ani urážlivo, ani vulgárne, nedochádza s ním do žiadnych konfliktných situácií. Je aj na povinnom, aby sa snažil nájsť taký spôsob, ktorý by bol vhodný pre navrhovateľku a pomohol by jej presvedčiť ju o tom, že rozvođom manželstva rodičov sa na jej rodičovskom vzťahu s otcom nič nemení. Pokiaľ sa týka namietaných brigád, tu odvolací súd sa takisto stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie a navyše poukazuje na skutočnosť, že povinný žiada od svojej dcéry, ktorá chodí ešte do školy, aby brigádovala, a takým spôsobom si privyrábala, avšak on, ktorý má voči svojim trom deťom teda aj navrhovateľke zákonnú vyživovaciu povinnosť, pracuje na víkendové smeny, počas týždňa prácu nevykonáva, a počas celého roka si takisto žiadnu brigádu nenašiel a to ani jednorazovú, aby si dokázal tiež privyrobit' a mohol tak zabezpečiť lepší životný štandard svojim deťom.

9. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam odvolací súd považoval súdom prvej inštancie určené výživné v sume 90 eur mesačne za primerané odôvodneným potrebám navrhovateľky, ako aj schopnostiam a možnostiam povinného. Preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. O práve na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP a § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu nárok.

11. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).